

மாலை வானும் குன்றமும்

தங்கத்தை உருக்கி விட்ட
வானோட தன்னிலே ஓர்
செங்கதிர மாணிக் கத்துச்
செழும் பழம் முழுகும் மாலை,
செங்குத்தாய் உயர்ந்த குன்றின்
மரகதத் திருமணிக் கு
மங்காத பவழம் போர்த்து
வதைத்து வயைம் காண !

ஒளியும் குன்றும்

அருவிகள், வயிரத் தொங்கல் !
அடர்கொடி, பச்சைப் பட்டே !
குருவிகள், தங்கக் கட்பி !
குளிர்மலர், மணியின் குப்பை !
எருதின மறேப்பாயும் வங்கை,
நிலவாமலே எழுந்த மின்னல்,
சருகலொம் ஒளிசேர் தங்கத்
தகடுகள் பாரடாநீ .

கிளி எறிதல்

தலைக்கொன்றாய்க் கதிரகைக் கொத்தி
தழைபசுஞ் சிறகடித்து
மலைப்புன்னை மரத்தின் பக்கம்
வந்திடும் கிளிக் கட்டத்தில்,
சிலைப்பண்ணை கவண் எறிந்து,
வீழ்த்தினனே சிறகை என்றாள்.
குலுக்கென்று சிரித்தொருத்தி
"கொழும்புன்னை இலகைகள்" என்றாள் !

குறவன் மயக்கம்

பதட்டமாய்க் கிளிஎன்றெண்ணி
ஆதொண்டைப் பழம்பார்த்தானை
உதட்டினபைபிதுக்கிக் "கோவை"
உன்குறிபிழைஎன்றோதும் !
குதித்தடிமானமான என்று
குறுந்தடிதுக்குவானகை
கொதிக்காதேநான் அம்மானே
எனஓர் பணைக் கிறிற்பாள் !

குன்றச் சாரல், பிற

குன்றத்தின் "சாரல", குன்றின்
அருவிகள் குதிக் கும் "பொய்கை"
பன்றிகள் மணற்கிழங்கு
பறித்திடும் "ஊக்கம்" நல்ல
குன்றியின் மணியால், வணைமகை
கொம்பினால் அணிகள் பிண்டு
நின்றிடும் குறத்தியர்கள்
"நிலாமுகம்" பாரடா நீ !

குறத்தியர்

"நிறைதினகை கதிர" முதிர்ந்து
நெடுந்தாளும் பழுத்த கொல்லைப்
புறத்தினில் தரே போல நீ ண்ட
புதுப்பரண அமைத்து, மலே
குறத்தியர் கவண எடுத்துக்
குறிப்பார்க்கும் விழி, நீ லப்பி!
எறியும்கை, சிவங்காந் தட்பி!
உட்க்கைதான் எழில் இடப்பே!

மங்கிய வானில் குன்றின் காட்சி

மறகைின்றான் பரிதி; குன்ற
மங்கையோ ஒளியிழந்து,
நிறமைங்கில் இளங்கை நீ ட்பி
வாராயோ என அழைப்பாள்!
சிறுபுட்கள் அலறும்! யானை
இருப்பிடம் சரேம்! அங்கோர்
குறநரி ஊளைச் சங்கால்
இருள் இருள் என்ற கவும!

நிலவும் குன்றும்

இருந்தஓர் கருந்திரகைக் குள்
இட்டபொற் குவியல் போலே,
கருந்தமிழ்ச் சொல்லுக் குள்ளே
கருத்துக்கள் இருத்தல் போலே
இருள் மடிற்றுக் குன்றத்தை!
நாழிகை இரண்டு சிலைலத்
திரும்பிற்று நிலவா; குன்றம்
திகழ்ந்தது மூத்துப் போலே!

எழில் பெற்ற குன்றம்

நீ லமுகக் காட்டுக் காரி
நிலாப்பண்ணை, வற்றக் காய்ந்த

Written by
Monday, 25 August 2008 18:40 -

பாலிலே உறமைமோர் ஊற்றிப்
பருமத்தால் கடநைத்து, பானை
மலுற்ற வணெண்ணெய் அள்ளிக்
கூன்றினமலே வீ சி விட்டாள!
ஏலுமட்டுந்தோழாநீ
எடுத்துண்பாய் எழலை எல்லாம்!

முகில் மொய்த்த கூன்றம்

ஆனகைள், மூதலகைக் கட்டம்,
ஆயிரம் கருங்கு ரங்கு,
வானிலே காட்டி வந்த
வண்முகில் ஒன்று கட்டிப்
பானயில் ஊற்று கின்ற
புதநீ ர்போல் கூன்றில் மொய்க்கப்
போனது. அடிமனை நடுஞ்சம்
புகதைல் போல் தோன்றும் கூன்றம்!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp037.htm>